

Un orașel sub stele

Sub stele, un orașel se pregătește de culcare. Este aproape ora unsprezece. Jos, în casele ca niște cutii, oamenii încep să se bage în paturi. Farurile mașinilor se târăsc pe străzile minuscule. Razele puternice ale felinarelor de pe strada principală luminează parcări goale. Magazinele s-au închis. Dealurile sunt întunecate.

Toate acestea sunt văzute de doi adolescenți de sus, de pe o colină, pe strada numită Aleea Îndrăgostiților.

Ei se află într-o mașină din anii 1950, parcată, cu aripile din spate proeminente, și se giugiulesc. Ea e îmbrăcată într-un pulover strâmt; el într-o jachetă sport. Panorama orașului lor, locul unde au crescut, îi emoționează, și se apropie tot mai mult unul de celălalt peste schimbătorul de viteze.

— Vai, Brenda! spune băiatul.

Toate acestea sunt văzute de creatura din tufișuri.

Tulpinile unui soi de excrescențe terestre îi blochează câmpul vizual binocular. Dă ramurile la o parte cu o gheară. Observă cum cele două gustări hirsute se zvârcolesc în cutia de metal și se întreabă ce poate însemna contopirea lor. Respirația lui e sonoră. Înaintează, cu un

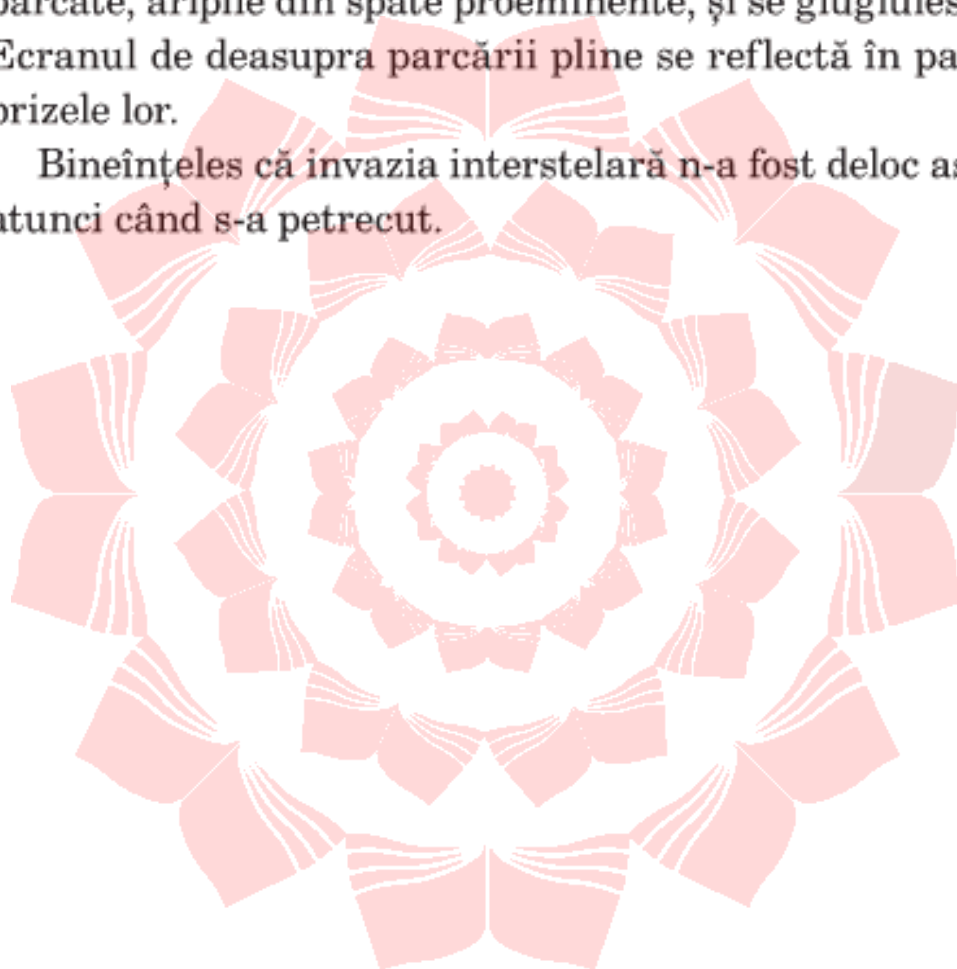
M.T. ANDERSON

salt nesigur. Crengi trosnesc. A ajuns pe trotuar. Este lângă mașină.

Scena este văzută de sute de adolescenți, care privesc îngroziți.

Iubiți și iubite țipă și se apropie unul de celălalt. Cupluri zâmbesc larg. Se află în mașini din anii 1950, parcate, aripile din spate proeminente, și se giugiulesc. Ecranul de deasupra parcării pline se reflectă în parbrizele lor.

Bineînțeles că invazia interstelară n-a fost deloc așa atunci când s-a petrecut.

Un orașel de la poalele velelor întinse

În orașul nostru nu există noapte întunecată, pentru că velele întinse ale vuvienilor se înalță mult în văzduh și strălucesc galben și difuz. Prietena mea Chloe și cu mine stăm întinși pe iarbă lângă sala de sport a școlii, privind velele cum flutură pe cer într-o maree electromagnetică invizibilă.

Admirând cerul împreună, ne ținem de mâini, și eu spun:

— Ce frumos este.

Mă gândesc un pic și adaug:

— Ca părul tău. În vânt.

— Adam, zice ea, ce lucru frumos ai spus.

— Da, aprob eu și-mi las capul într-o parte astfel încât să se sprijine de umărul ei. Uau, Chloe, îi spun și o sărut pe obraz.

De fapt, eu și Chloe ne urâm unul pe celălalt. Capul meu este lângă al ei și, în clipa asta, i l-aș suci bucurosi cu mâinile goale.

Toate astea sunt văzute de sute de vuvieni, care plătesc la minut.

Locul aterizării: o statuie din coloane de sticlă pe Wrigley Field, Chicago, statul Illinois

N-am fost niciodată să văd Primul Loc al Aterizării Vuvienilor. Toți am văzut aterizarea la televizor atunci când a avut loc, iar pentru un proiect de la școală, în clasa a opta, am desenat monumentul care a fost ridicat acolo, pe Wrigley Field. Am folosit creioane colorate și am copiat imaginea de pe o hologramă semn de carte ieftină. A fost una dintre primele dăți când am încercat din răspuțeri să desenez sticlă transparentă. Când mă uit la desenul meu acum, observ multe dintre greșelile pe care le-am făcut în încercarea de a reproduce corect reflexiile și distorsionările. Coloanele arată îndoite, doar pentru că nu știam încă să desenez bine în perspectivă.

Am fost cu toții surprinși când au aterizat vuvienii. Ne monitorizau încă din anii 1940 și-i mai văzuserăm ocazional, dar ni-i imaginam cu totul diferit. Nu erau subțirei și delicați, și nu aveau deloc formă umanoidă. Semănau mai degrabă cu niște măsuțe pentru cafea din granit: îndesați, masivi și greoi. Eram pur și simplu bucuroși că nu ne invadau. Nu ne-a venit să credem ce

noroc am avut când ne-au oferit tehnologia lor și ne-au invitat să facem parte din Alianța Interrasială pentru Co-prosperitate. Ne-au anunțat că aveau puterea de a pune capăt muncii pentru totdeauna și de a vindeca orice boală, așa că, bineînțeles, toți conducătorii lumii s-au grăbit să adere.

Pentru aproape un an de la prima aterizare, una dintre navele lor a rămas în aer deasupra stadionului Wrigley Field ca să marcheze locul unde ne-am întâlnit. Acum nava nu se mai află acolo, iar în locul ei plutesc apartamente de lux. Toată lumea se plânge că blochează lumina soarelui, care ar fi trebuit să cadă pe coloanele din sticlă ale Monumentului Primei Aterizări a Vuvienilor.

Cu câțiva ani în urmă, un individ cu pantaloni cargo a fost prins în timp ce voia să răstoarne una dintre coloanele monumentului. La început, toată lumea a crezut că o făcea în semn de protest împotriva vuvienilor. Ulterior s-a dovedit că era pur și simplu un idiot.

Casa mea pe timpul verii, suburbiile anilor 1970

Casa noastră este jumătate din șindrile bituminoase gri și jumătate din panouri din lemn vopsite maro. Șindrilele arată binișor, dar panourile maro arată ca naiba. Vopseaua este crăpată și se cojește în fâșii lungi. Ce cretin ar proiecta o casă pe jumătate din șindrile și pe jumătate vopsită? Arată derutant și se decolorează neuniform.

— Spui că vrei să devii pictor într-o zi, mormăie mama. De ce n-o vopsești din nou? Pune mâna pe o pensulă și vopsește-o.

— Aș putea, dar nu sunt genul ăla de „pictor“.

— Într-adevăr, tu ești genul de pictor enervant. Nu poți și tu să fii folositor? N-ar trebui să vopsești șindrilele. Ar trebui să vopsești, știi tu, părțile vopsite.

— Am pictat peisaje *cu* casa, spun eu îndatoritor. Am stat în fața casei cu șevaletul și am pictat o întreagă serie. Le consider nu atât desene cu teme arhitecturale, cât studii despre cum cade lumina pe suprafețe neregulate.

— Nu te străduiești prea mult să menții speranța vie, Adam, spune mama, închizând ochii.

— Domnului Reilly i-au plăcut. Am descoperit că, dacă pictez casa din față, și nu dintr-o parte, pot să creez un sentiment cool de dezolare și părăsire.

— Ai inclus cumva și grămezile de rahat pe care le arunci în toate direcțiile?

Mama și cu mine facem schimb de bezele și plecăm fiecare în direcția lui.

Deoarece aduc în casă o mare parte din banii familiei, mama nu prea poate să se plângă.

Noi mai câștigăm ceva bani și pentru că familia lui Chloe locuiește la parter. Fratele mai mare al lui Chloe lucrează cu jumătate de normă la centrala energetică a vuvienilor. În timpul zilei, tatăl ei stă în curtea din spate și aruncă la un coș din plastic cu vechea mea minge de baschet marca Nerf. La fel ca mama, el este șomer. În toamnă, ne-a greblat curtea de frunze.

Mama încearcă să fie foarte optimistă în legătură cu căutarea unui loc de muncă.

— Cel mai important este să fii încrezător, ne spune ea mie și surorii mele mai mici.

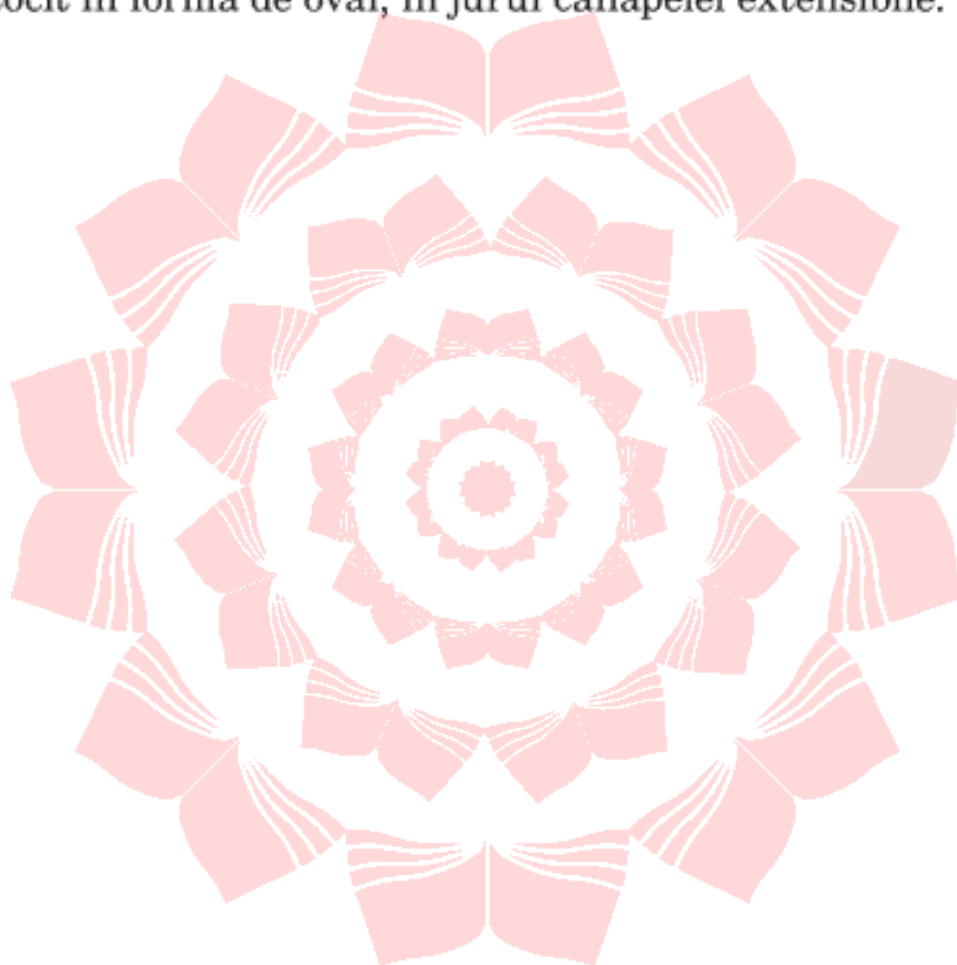
Înainte de sosirea vuvienilor, ea lucra la ghișeul unei bănci. De când și-a pierdut jobul de acolo, a mai lucrat doar o lună sau câteva săptămâni legate. A lucrat într-un magazin alimentar unde refăcea stocul de chipsuri Lay's. A făcut curățenie în locuințe, împreună cu o prietenă a ei, până când lista de clienți a prietenei s-a redus și n-a mai fost nimic de muncă.

— Știți care-i lucrul cel mai bun la piața muncii în prezent? ne întreabă ea pe mine și pe sora mea. Flexibilitatea. Totul este foarte flexibil. Trebuie să fii dispus să te schimbi *uite-așa*. Își lovește palmele una de cealaltă

M.T. ANDERSON

ca o piatră săltăreață. Acum este o șansă grozavă pentru antreprenori.

Își petrece zilele trimițând e-mailuri cu CV-ul ei. Nu-i ia foarte mult, așa că-și petrece restul timpului mergând în cerc, în timp ce așteaptă răspunsul șefilor. Îți poți da seama că merge în cerc pentru că, în living, covorul este tocit în formă de oval, în jurul canapelei extensibile.

O tonetă de mâncare în fața unui mall, o coadă de clienți

Am desenat schița unei tonete de mâncare unde mama a candidat pentru un post. Aștepta să vorbească cu managerul. Țin minte că-și zornăia cheile în sus și-n jos pe ritm, în timp ce eu desenam coada de clienți.

— O să fie minunat, a spus ea. E greu să găsești de lucru la un restaurant în zilele noastre. Nimeni nu mai iese în oraș să mănânce. Dar am o presimțire bună în legătură cu asta. A arătat cu cheile spre *Găleata de supă a lui Heather*. Oricine își permite o farfurie cu supă de pui. Locul ăsta o să reziste. Coada e un semn bun. E până la colțul străzii. Cred că am șanse șaizeci-patruzeci să obțin slujba. Poate șaizeci și cinci-treizeci și cinci.

— Cu cât te-ar plăti pe oră? am întrebat-o.

— Nu știu. Dar chiar cred că pot să obțin jobul asta la supă. Am masteratul, a spus ea, privind-o timorată pe fata cu tatuaje care vindea. E doar cu jumătate de normă, până când găsesc ceva mai bun. Cum ar fi jobul de responsabil cu înscrierile de la Qualiplay. Nu cred că s-a ocupat încă. Cel puțin, le-am mai trimis un e-mail și nu mi-au răspuns că n-ar mai fi disponibil. Probabil am șanse de treizeci la sută acolo. Bine, știu că au trecut

câteva luni. Poate douăzeci și cinci, a spus trăgând aer în piept. Ba nu, să fi văzut cum mi-a strâns mâna tipul ăla, Brandon, după interviu. Sigur sunt treizeci la sută șanse... treizeci-șaptezeci. Nu-i rău. Aproape o șansă din trei, nu? Mi-aș dori ca oamenii ăștia să comande și să se dea din calea mea.

— Toți așteptăm, a spus un bărbat în costum întorcându-se.

— Ah, nu, eu nu vreau supă, a spus mama, râzând forțat. Am candidat pentru un post. Aștept doar să întreb dacă l-am obținut.

— Da, a spus el, zâmbind, toți așteptăm să aflăm dacă am obținut jobul.

M-am uitat cu atenție la ceilalți oameni de la coadă. Câțiva aveau CV-uri de rezervă în mâini.

— Hei! a strigat fata de la supă spre noi toți. V-am spus, oameni buni! Plecați de-aici! O s-a aleg pe cineva în seara asta! Și cu asta basta. Nu mă mai tot întrebați!

Ne-am uitat sfioși unii la alții. Coadă a început să se împrăstie, în afară de câțiva oameni care chiar voiau meniul special cu supă și pâine.

Bărbatul în costum a traversat parcare alături de noi.

— Nu-mi vine să cred, a spus el. Am avut o echipă de unsprezece oameni care lucrau pentru mine.

— Flexibilitatea este cu adevărat importantă în prezent, a spus mama. Am citit un articol în care scria că acum este timpul potrivit pentru inovare. Acum este momentul pentru antreprenori.

— Chiar am avut o secretară, a spus bărbatul în costum. Îi dădeam post-it-uri cu sarcinile pe care voiam să

le facă. A întins un deget. Poftim, Becky. Poți să faci asta pentru mine? Rezolvat.

Bănuiam că încerca să ne impresioneze. Mă întrebam dacă existase cu adevărat o Becky.

— Cel mai important, a spus mama, este să rămânem optimiști.

— Negreșit, a spus bărbatul în costum pe un ton sumbru. Ai un CV în plus?

— Sigur. Mereu am la mine, a spus ea, scoțându-l din geantă. Fiul meu e pictor. El m-a ajutat să aleg fontul.

— Vezi? a spus bărbatul în costum aruncând un ochi peste CV. Arată minunat. Arată perfect. Către ce dracu' ne-ndreptăm?

— Am citit un articol în care scria că tot ce ne trebuie este o idee bună.

— Mda. Îmi place cum ai scris aptitudinile.

— Trebuie doar să rămânem optimiști și să continuăm să ne facem relații.

— „Relații“ este cuvântul magic.

Am făcut colțul pe altă stradă. Nu se mai vedea *Găleata de supă a lui Heather*. În acel moment bărbatul în costum a aruncat-o pe mama de perete.

— Ascultă, scârbă! a spus. N-o să candidezi pentru jobul ăla cu supă. E al meu. Acum am nenorocita ta de adresă și, dacă te văd lucrând acolo săptămâna viitoare, o să vin și-o să-ți dau foc la nenorocita ta de casă. I-a aruncat CV-ul în aer. În timp ce cretinul tău de fiu, pictor de doi bani, e-năuntru. Ai înțeles? a mai spus el și a plecat nervos.

CV-ul s-a rotit și a căzut la pământ. Tremuram amândoi.

